

פסחים דף סב

רבה	רב חסדא	רב אשי
למולין ולערלים כשר בשחיטה	למולין ולערלים פסול	למולין ולערלים פסול
לערלים בלבד כשר בזריקה כי אין מחשבת ערלים בזריקה	למולין ולערלין פסול בזריקה כי יש מחשבת אוכלין בזריקה	רק פסול אם עשה לערלים בלבד גם בשחיטה וגם בזריקה

ועצה זו זכפרי ע"ז – עליו ולא על חבירו = חבירו דבר כפרא = דין שינוי בעלים רק למי שאינו בר כפרה

סתירה

רבה	רב חסדא	ערל
חבירו דומיא ידידה, מה הוא דבר כפרה - אף חבירו דבר כפרה, לאפוקי האי ערל דלאו בר כפרה הוא ולא אמרינן הואיל	אומרים הואיל - הואיל דאי בעי מתקן נפשיה – בר כפרה הוא	יום טוב
אומרים הואיל - הואיל ואי מקלעי ליה אורחים חזי ליה	לא אומרים הואיל	

רבה	רב חסדא	ערל
מחוסר מעשה ולכן לא אומרים הואיל	לחומרא – לפסול את הפסח אומרים הואיל	יום טוב
אינו מחוסר מעשה ולכן אומרים הואיל	לקולא – לפוטרו ממלקות לא אומרים הואיל	

קושי בברייתא שפסחים דף סא: אמר ליה מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא, קתני: **הואיל וערלה פוסלת וטומאה פוסלת, מה טומאה לא עשה בה מקצת טומאה ככל טומאה - אף ערלה לא עשה מקצת ערלה ככל ערלה.** האי טומאה היכי דמי?

האפשרות	הדין שלא עשה מקצת טומאה ככל טומאה	הקושי
טומאת אדם	אי איכא ארבעה וחמשה גברי טמאים וארבעה או חמשה טהורים - לא פסלי להו טמאין לטהורין	גבי ערלה נמי, הא לא פסלי. דתנן: למולין ולערלים - כשר. מאי שנא טומאה דפשיטא ליה, ומאי שנא ערלה דמספקא ליה?
טומאת בשר	איטמי אחד מהאברים, האי דאיטמי שרפינן ליה ואידך אכלינן ליה	זה נוהג בכל הזבחים ובסוף הברייתא כתוב שאינו נוהג בכל הזבחים
רישא טומאת בשר, סיפא טומאת אדם		רישא בטומאת בשר וסיפא בטומאת גברי? תירוץ: אין, שם טומאה קא פריך?
טומאת בשר		ומאי אינו נוהג בכל הזבחים - דאילו בכל הזבחים בין שנטמא חלב ובשר קיים, בין שנטמא בשר וחלב קיים - זורק את הדם. ואילו בפסח, נטמא חלב ובשר קיים - זורק את הדם, נטמא בשר וחלב קיים - אינו זורק את הדם
טומאת בשר	אי איכא ארבעה וחמשה גברי טמאים וארבעה או חמשה טהורים - לא פסלי להו טמאין לטהורין	דין דבר שלא הותר מכללו מדבר שלא הותר מכללו, ואל תוכיח טומאה שהרי הותרה מכללה. במאי? אילימא בטומאת בשר - היכא הותרה?
טומאת אדם	אי איכא ארבעה וחמשה גברי טמאים וארבעה או חמשה טהורים - לא פסלי להו טמאין לטהורין	רישא בטומאת בשר, סיפא בטומאת גברי? תירוץ: אין, שם טומאה קא פריך?
טומאת בשר	איטמי אחד מהאברים, האי דאיטמי שרפינן ליה ואידך אכלינן ליה	תירוץ לקושי שהיה מקודם: היכא הותרה - בטומאת פסח. דתנן: פסח הבא בטומאה נאכל בטומאה, שלא בא מתחילתו אלא לאכילה

קושי על דין הואיל של רב חסדא : מתיב רב הונא בריה דרב יהושע : הפסח שעברה שנתו ושחטו בזמנו לשמו, וכן השוחט אחרים לשם פסח בזמנו, רבי אליעזר פוסל ורבי יהושע מכשיר. טעמא - בזמנו, הא שלא בזמנו - כשר. ואמאי? נימא: הואיל ובזמנו פוסל - שלא בזמנו נמי פוסל!

תירוץ : אמר רב פפא : שאני התם, דאמר קרא **ואנרתם זבח פסח הוא** - הוא בהוייתו, לא הוא לשום אחרים, ולא אחרים לשמו. בזמנו שהוא פסול לשום אחרים - אחרים פסולין לשמו. שלא בזמנו, שהוא כשר לשום אחרים - אחרים כשרים לשמו.

